

בבית המשפט העליון

רע"א 2270/19

לפני: כבוד השופטת י" וילנר

המבקשים: 1. עו"ד יניב אינסל
2. עו"ד רונית אדהאן

נגד

המשיבים: 1. כונס הנכסים הרשמי
2. כל בו יבוא ושיווק סטוקים

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בפש"ר 20115-04-16 מיום 24.3.2019, שניתנה על-ידי כב' השופטת י" בלכר

בשם המבקשים: בעצמם

בשם המשיב 1: עו"ד אסף ברקוביץ'

בשם המשיבה 2: עו"ד עודד נשר; עו"ד אריאל פריש

פסק דין

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת י" בלכר) בפש"ר 20115-04-16 מיום 24.3.2019, בגדרה נדחתה בקשת המבקשים להורות על פינוי המשיבה 2 מנכס מקרקעין במסגרת הליך פשיטת הרגל המתנהל בבית משפט של חדלות פירעון. במסגרת ההחלטה נקבע כי על המבקשים להגיש בקשה למתן היתר לניהול הליך פינוי בבית המשפט המוסמך לכך.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 10.5.2016 ניתן צו כינוס לנכסי החייב והמבקש 1 (להלן: המבקש) מונה לשמש כמנהל המיוחד לנכסי החייב (להלן: הליך הפש"ר). במסגרת הליך הפש"ר, הוגשו

תביעות חוב בסך של 9,964,948 ש"ח. ביום 28.6.2018 הוכרז החייב פושט רגל והמבקש מונה כנאמן על נכסיו.

3. נכסי החייב כוללים, בין היתר, 25 אחוזים מן הזכויות בבניין המצוי ברחוב בר-אילן 6 בירושלים (להלן: הנכס), כאשר שלושת אחיו של החייב מחזיקים כל אחד ב-25 אחוזים מהזכויות הנותרות בנכס. המשיבה 2 היא חברה בע"מ בבעלותו של אחד משלושת אחי החייב (להלן: החברה) אשר מפעילה בנכס בית עסק "כלבו". עוד יש לציין כי החייב מצוי בסכסוך משפחתי סבוך ורב-שנים עם שלושת אחיו.

4. המבקשת 2 (להלן: המבקשת) מונתה ככונסת נכסים מטעם רשות המיסים על מלוא הזכויות של החייב ושל שלושת אחיו בנכס – וזאת לשם מימוש הנכס במסגרת תיק ההוצאה לפועל המתנהל מאז שנת 2004 בגין חוב חלוט בסך של 4,249,401 ש"ח לטובת רשות המיסים (להלן: הליך ההוצל"פ). ביום 27.3.2017 הגישו המבקשים (להלן גם: בעלי התפקיד) בקשה מוסכמת לאשר להם לפעול למימוש הנכס במשותף, וזאת במסגרת הליך הפש"ר ותחת פיקוחו של בית המשפט לחדלות פירעון. בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 8.5.2017 (כב' השופטת ע' רביד) נעתר בית המשפט לבקשתם של בעלי התפקיד לפעול במשותף בכל הנוגע למימוש הנכס.

5. בהמשך לכך, במסגרת החלטה בבקשת בעלי התפקיד להורות על מתן צווים בהולים למנוע פעולה בנכס מטעם אחיו של החייב, ציין בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 17.5.2017 (כב' השופטת י' בלכר) כי הליך הפש"ר נלווה להליך ההוצל"פ, ולא להיפך, ועל כן על בעלי התפקיד לפעול למימוש הנכס במסגרת תיק ההוצל"פ. בהמשך, קבע בית משפט זה במסגרת פסק דין שדן, בין היתר, בערעור על החלטה זו (ע"א 4982/17 פסק הדין מיום 7.3.2019 שניתן על ידי כב' השופטת ע' ברון; להלן: פסק הדין) כי "הליך המימוש" יתבצע במסגרת הליך הפש"ר.

6. בעקבות מתן פסק הדין, הגישו המבקשים לבית המשפט המחוזי בקשה להורות על פינויה של החברה וכל מי מטעמה מן הנכס בתוך 30 ימים. בהחלטתו מיום 24.3.2019 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה, אף מבלי שנתבקשה תשובת המשיבים, ונקבע כדלקמן: "יש להגיש בקשה מתאימה למתן היתר לניהול הליך פינוי בכית המשפט המוסמך".

על החלטה זו נסבה הבקשה שלפניי.

7. המבקשים טוענים כי החלטת בית המשפט המחוזי אינה עולה בקנה אחד עם הוראות פסק הדין, שכן פינוי החברה מן הנכס הוא חלק בלתי נפרד ממימוש. עוד טוענים המבקשים כי, אף ללא קשר לפסק הדין, הרי שבהתאם לפסיקה הרבה של בית משפט זה, ראוי הוא שבית המשפט הדן בהליך הפש"ר ידון בעניין הפינוי.

8. בתשובתה, טוענת החברה כי הבקשה לפינוי החברה מן הנכס כלל לא נידונה בפסק הדין, וממילא החלטת בית המשפט המחוזי אינה עומדת בסתירה לו. עוד נטען כי במסגרת פסק הדין לא נקבע שכל הליך הנוגע למכירת הנכס יתברר במסגרת הליך הפש"ר, אלא כי לנוכח מורכבותן של נסיבות המקרה, הליך הפש"ר מתאים יותר מתיק ההוצל"פ לניהול הדיון בעניין ביצוע המכירה.

9. לעמדת כונס הנכסים הרשמי, הוא המשיב 1 (להלן: הכנ"ד), יש לקבל את הבקשה ולהורות כי הליך פינוי הנכס ינוהל בבית משפט של חדלות פירעון. הכנ"ר סבור כי פרשנות מצמצמת לפיה "הליך המימוש" אינו כולל גם את הליך הפינוי, אמנם אפשרית מבחינה לשונית אך אינה מתיישבת עם הטעם שעמד בבסיס פסק הדין.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובתשובות לה, ולאחר שנתתי לצדדים הזדמנות לטעון בעניין החלת תקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד-1984 ושוכנעתי כי לא ייפגעו זכויותיהם כבעלי דין אם אנהג בהתאם לאמור בתקנה זו, החלטתי לדון בבקשה כאילו ניתנה הרשות לערער והוגש ערעור על-פי הרשות שניתנה. אקדים ואומר כי דין הערעור להתקבל, כמפורט להלן.

11. במסגרת פסק הדין נקבע באופן מפורש כי "הליך ה"מימוש" יתבצע במסגרת הליך הפש"ר – שם מקומו, בנסיבות המקרה, בין היתר משום מורכבות ההליך והסכסוך העמוק שבין האחים". אין ספק כי פינוי החברה מן הנכס הוא חלק בלתי נפרד מהליך המימוש, והדברים ברורים. משכך, היה על בית המשפט המחוזי לדון בבקשה לגופה.

12. למעלה מן הצורך, אוסיף עוד כי בית משפט זה פסק לא אחת כי לבית משפט של חדלות פירעון סמכות עניינית רחבה לדון במגוון סוגיות משפטיות אשר הליך פשיטת הרגל או הפירוק כרוך בהן. זאת, בשל מומחיותו הייחודית בתחום חדלות הפירעון

ולנוכח יכולתו לשקול את האינטרסים השונים הנוגעים להליך ולאזן ביניהם בראי התמונה הרחבה, וכן בשל עיקרון היעילות הדיונית ומניעת פיצול ההליכים בין בתי המשפט השונים (ראו: רע"א 5222/05 ההסתדרות הרפואית בישראל נ' הכונס הרשמי בתפקידו כמפרק קבוע של עמותת ביקור חולים הוספיטל, פסקה 4 (25.8.2005); רע"א 5090/08 אורגל נ' אטיאס בתפקידו כנאמן, פסקה ל"ה (8.12.2010); רע"א 329/17 חברת "גונתר אנרגיית רוח בע"מ" נ' מלמד, פסקה 22 (14.8.2017)). בתוך כך, בהתאם למגמה הרווחת בפסיקה, אף סכסוכים המצויים ברגיל בסמכותם של בתי המשפט לענייני משפחה, אשר נוגעים להליך פשיטת הרגל או הפירוק, נידונים בפני בית משפט של חדלות פירעון (ראו למשל: רע"א 4258/17 מגן נ' ענבי, פסקה 9 (29.6.2017); רע"א 5156/17 קובלנץ נ' קובלנץ, פסקה 7 (24.8.2017)). לפיכך, אך ראוי הוא שהדיון בעניין הפינני יתנהל במסגרת הליך הפש"ר בבית משפט של חדלות פירעון.

13. לאור האמור, אני מורה על קבלת הערעור. הדיון בבקשה יוחזר לבית המשפט המחוזי אשר ייתן החלטה חדשה בבקשת המבקשים להורות על פינויה של החברה מן הנכס.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"א בסיון התשע"ט (24.6.2019).

ש ו פ ט ת